

Za novo bogoslovnico. Na gostiji mladega para Antona Planinšek in Marice Dolenc, ki ga je poročal njun sorodnik p. Gabriel Planinšek iz Maribora v župnijski cerkvi Sv. Lovrenca na Dravskem polju, so zbrali svatje za novo bogoslovnico v Mariboru svoto 224 Din. Odbor za novo bogoslovnico v Mariboru izreka blagim darovalcem za plemenit dar prav iskreni: Bog plačaji!

Z doma je izginila 13 letna šolarica Frančiška Pohorec. Je precej močne postave. Obležena je v svetlo rjavi plašč, ki je spodaj obrobljen s temno rjavim plišem in istotako ovrtnik. Kdor bi o njej kaj vedel, naj sporoči na naslov: Marija Pahič, Lukanja vas, Črešnjevce pri Sl. Bistrici.

Obžalovanja vredni slučaji.

Obesil se je v policijskem zaporu. V mariborskem policijskem zaporu pri »grafu« so našli 29. januarja zjutraj obešenega 57 letnega viničarja Ferdinanda Majcenoviča. Stražnik je aretiral imenovanega 29. jan. zgodaj zjutraj na glavnem kolo-dvoru, ker je nosil neopravičeno orožje. Majcenovič je bil hudo pijan in se je obesil na cev, ki pelje iz peči.

Neznani zastrupilevalec psov je nastopal zadnji teden po Mariboru. Neznane je metal psom na ulici zastrupljeno meso. Več živali je kar na cesti poginilo v hudih krčih.

Drzni vlomilci na delu. V eni noči so se lotili še neizsledeni vlomilci viničarije posestnika Andreja Pfeiferja v Ranci pri Pesnici. Vlomili so skozi streho in so odnesli dvocevno puško, pištolo ter nekaj žganja. Isto noč so vlomili isti tički vrata v trgovino Milana Zelenka v Štrihovcu pri St. Ilju v Slov. goricah. Ko so pa bila vlomljena vrata z železnim drogom, se je oglašil električni zvonec v trgovčevi spalnici, ki je zvezan za slučaj vloma z vrati. Vzburjeni trgovec je prepočil vlomilsko družbo s streli iz samokresa.

Nevaren tič pod ključem. Orožniki so zaprli v Apačah pri Gornji Radgoni brezposelnega čevljarskega pomočnika Mak-

sa Polanec. Prijeti je imel pri sebi sedem na različna imena glasečih se izkazov, ki so bili opremljeni s fotografijami. Polanec je rojen v Gradcu, pristojen pa v Mihalovce. Radi raznih goljufij je bil v Avstriji že kaznovan. V Gradcu je oslepil svojega tovariša za 2000 šilingov. Na Dunaju je otvoril mesnico, čeravno je čevljar in je obljubljal lažikovernim ženskam zakon in izvabljal od njih večje ter manjše denarne svote. Ko so mu postala tla v Avstriji prevročna, je prestavil svoj sleparski delokrog v Jugoslavijo, kjer so ga pa hitro vtaknili pod ključ.

Strel iz zasede je zadel v stegno v Moškajncih pri Ptuj 18letnega mizarskega vajenca Franca Kokot.

Štirje ranjeni v podivjanem pretepu. Pri posestniku Ivanu Levičniku na Mestnem vrhu pri Ptuj so luščili na večer bučnice. Pomagalo je pri tem delu več fantov in deklet. Po končanem luščenju je prinesel gospodar nekaj vina in je zagodel zbranim na harmoniko. V veselo hišo je prišla še skupina fantov iz sosedne vasi, med katerimi je bil hlapec Vinčo Strmšek iz Janeševcev. Dve različni družbi sta si skočili koj v lase. Adolf Pavko z Mestnega vrha je posadil Strmškega na hladno. Za njim je odšlo tudi njegovo spremstvo in se vrnilo čez nekaj časa s koli. Hišna vrata so že bila zaklenjena. Napadalci so vdrli z nasiljem in navalili na v hiši zbrane s koli. Pavko je pograbil v veži sekiro in udaril s topim delom Strmškega tako po glavi, da je obležal v nezvesti. Strmškovi tovariši so nato napadli Pavka. Dobil je strel v pleča in z motiko po glavi, da se je onesvestil. Oba težko poškodovana so spravili v bolnico v Ptuj, dva lažje ranjena sta ostala v domači oskrbi.

Neprestani pokolji v okolici Ptuja. Posestnikov sin Ivan Toš iz Grincev pri Juršincih je dobil v levico in desno pleče tako huda zabadljaja, da je obležal nezavesten in so morali poklicati zdravniško pomoč.

Pobit do nezvesti. V Budini pri Ptuj so napadli v noči neznanci 24 letnega posestniškega sina Franca Hojnika iz Dor-

Oglas je registr. pod S. St. 1753 od 17. XII. 1935.

nave. Premlatili so ga tako s koli, da je obležal nezavesten in so ga prepeljali v ptujsko bolnico.

Na pogonu za ženo se sam zaklal. Na Majskem vrhu v Halozah se je viničar Iv. Gajšek vedno prepiral s svojo ženo, s katero je imel 8 otrok. Te dni se je vrnil na večer pijan domov. Grozil je ženi z odprtim nožem. Vsa preplašena je reva pobegnila iz viničarije v bližnji gozd. Mož jo je ubral z odprtim nožem za ženo. V gozdu se je najbrž spotaknil in padel tako, da si je zasadel nož do ročaja v prsa. Drugo jutro so našli Gajškega izkrvavelega v jarku.

Mati petero otrok si je v duševni zmedenosti prerežala vrat v Vučji vasi pri Ljutomeru. Gre za Marijo Osterc, katero so našli mrtvo v mlaki krvi v kuhinji.

Umor prevžitkarja. V Megojnicah pri Grižah so našli s preklano lobanjo pred zidnico svojega vinograda 75 letnega prevžitkarja Avgusta Golavškega, po domače Šteflaka. Vsi znaki kažejo, da je bil starček napaden v spanju. Morilec mu je zvezal roke na hrbtu, zamašil usta in nato šele mu je bila najbrž s sekiro preklana lobanja. Radi divjaškega umora so ljudje

Abesinske oblasti so izdale na prebivalstvo

oglas s pozivom, naj dnevno pomaga k narodni obrambi. V proglasu je zabeleženo, da je boljše zgubiti celotno premoženje nego domovino. Eni naj pomagajo z orožjem, drugi s prostovoljnimi darovi, invalidi in starci naj bodo na delu za zmago z molitvami. V proglasu stavi abesinska oblast Abesinkam za vzgled Italijanke, ki so darovale po vzgledu kraljice na oltar domovine svoj nakit. Abesinke naj darujejo vse, kar premorejo, da ne bodo postale sužnje tujcev. Božja previdnost, ki ščiti abesinsko pravilno zadevo, je naklonila v sedanjem suhem času dovolj dežja. Ob koncu proglasa je poziv, naj se prebi-

Očetov greh.

Tedaj sta napuh in lakomnost prevpila vse dobre sklepe v njem: obljubil je Cenci tri tisočake, če testament izgine...

Drugi dan je Dvornik umrl. Že jutro na vrh je prišel župan z dvema občinskima možema, da poiščejo testament. Predejali so vse papirje rajnega, vse kote so preiskali, vendar niso ničesar našli. Čudili so se, da ni testamenta, in ko so odhajali, so menili: Je bil pač čudak.

Zdaj je šlo vse svojo pot, kakor jo kažejo paragrafi. Sodišče je postavilo Jozana, Dvornikovega nečaka, za edinega dediča, Juriju in Cenci ni priznalo ničesar. Tej je čez nekaj časa Joza plačal tistih tri tisoč in Cenca se je omožila z Blazinom. Zaradi dote je rekla, da ji je rajni Dvornik že poprej podaril večjo vsoto denarja. Jurij, ki po svojem očetu ni dobil niti počenega groša, se je bridko žalil in ni hotel več pri hiši ostati, ampak se je šel za krojača učiti. Preden se je spravil, mu je Dvornik dal dva tisoč rajniš. Ubogi, dobri Jurij je bil ves iz sebe in se svojemu dozdevnemu čobročniku ni mogel dovolj zahvaliti. Nikoli ni mogel Dvorniku pozabiti, kako dobrotljiv mu je bil, ostal mu je najzvestejši prijatelj in ko se mu je rodil sin, je naprosil Dvornika za botra. Z Blazinovo Cenco pa je imel Dvornik križe. Zopet in

5 zopet je prišla po denar na posodo. Če ni več rad dal, mu je namignila, češ, da je vso bogatijo njej dolžan. Sicer pa: saj mu vse povrne. Dobil pa ni od nje niti pare. Tako je dolg raste in naraste in zdaj ga je bilo že za kakih dvajset tisoč dinarjev. Kakih petnajst njenih zadolžnic je hranil v omari, toda vse jih lahko zažge; vrnila mu itak ne bo nič. Niti opominjati je ni smel. — — —

Vse to je pripovedoval oče Dvornik sinu Tevžu; večkrat je težko zahropel, zaihtel in zastokal, in ko je končal, je s solznimi očmi rekel:

»Tevž, kaj praviš zdaj? Kajne, da sem hud grešnik? Zaničuj me, zapusti me; nič ti ne zamerim!«

»Zdaj šele prav ostanem pri vas,« je rekel sin, ki ga je očetova spoved pretresla; »smilite se mi, moj ubogi oče.«

»Da, da, ubog sem in nesrečen. Kar sem Dvornik, nisem imel srečne ure. Ne, ni res! S tvojo materjo sem bil srečen, zelo srečen, in ti si mi bil veliko veselje in dekleti tudi, Trezika in Nančka. Toda vest mi ni dala nikoli miru. Mnogo, mnogo sem razdal med uboge in sem upal, da bom krivico popravil. Večkrat sem sam sebe tolažil, da jaz nič hudega nisem storil, storila je Cenca. Ali to je prazna tolažba! Dokler je mati še živela, je bilo bolje; odkar pa je umrla, me silno tišči. Vedno vidim večnega Sodnika in pekel odprt; v sanjah mi prihaja Nana, tvoja mati, in me opominja: Joza, Joza, popravi,

upravičeno razburjeni in že komaj čakajo, da pride divjaški zločinec v pest pravice.

Nočni in skrivnostni požigalec je na delu po okolici Šmartna na Paki. V omenjeni okolici beležijo tekom treh tednov tri požare.

Dva zločina v Metliki. Dne 2. februarja v noči je bil umorjen v Metliki zidar Jakob Senčar iz Barkovej pri Trstu. Umorjen je bil v Metliki 20 let, star je bil 70 let in se je preživljal s priložnostnim delom. — Vlomljeno je bilo v Metliki v trgovino Ivana Valjavca in odnešenega blaga za 20.000 Din.

Izpred sodišča.

Obsojen slepar. V Mariboru je bil obsojen na pet mesecev strogega zapora 31-letni Karl Čebul, ki je izvršil svojčas več sleparij v Guštanju. Izvabil je z lažjo guštanjskima trgovcema Maksu Husarju in Janezu Miloniku 200 odnosno 2600 Din. Čebul, ki se je izdajal za nemškega letalskega oficirja, je zasledovan tudi od avstrijskih oblasti.

Oproščen suma dvojnega umora. Pred sodniki v Novem mestu se je zagovarjal te dni 43 letni železniški čuvaj Anton Paučič, doma iz okolice Metlike. Obtožen je bil, da je 5. junija l. l. umoril svojega tovariša Jožefa Kožar in njegovo ženo Terzijo. Kakor smo že poročali, so našli omenjeni zakonski par na postajališču Dobravice na Dolenjskem ob prihodu zjutrajnega vlaka v stanovanju umorjena. Sum je padel na sosednega čuvarja Paučiča, ki ni živel v najboljšem razmerju s Kožarjem. Pri obravnavi Pavčiču niso mogli dokazati nobene krivde in radi tega je bil oproščen. Grozen zločin še bo zana-prej ostal zagonetka.

Slovenska Krajina.

Sobota. G. ing. Erik Eiselt, kmetijski referent za naš srez in tajnik Zveze živinorejskih selekcijskih društev za svetloolisasto govejo živino v Soboti, je bil na lastno prošnjo premeščen za profesorja na banov. kmetijski šoli v Mariboru.

G. ing. Eiseltu, ki je tekom svojega večletnega dela v naši krajini delal v ljudski blagor na polju živinoreje in kmetijstva sploh, izrekamo na tem mestu zahvalo. — Začeli so zbirati prispevke za spomenik na grobu tragično preminulemu šoferju Lukašku. Darovalo je več oseb večje zneske in zlasti pošte so zelo agilne. Akcija zasluži vse priznanje!

Volno, svilo, sukno in drugo manufakturno blago v veliki izbiri po ugodnih cenah pri

ANTON MACUN V MARIBORU

Hranilne knjige Spolnještajerske hranilnice v Mariboru se jemljejo v račun brez odtegljaja.

Gasilstvo v Slov. krajini. Kakor kaže statistika koncem l. 1935, je gasilstvo v Slov. krajini zelo razširjeno. Soboška gasilska župa šteje 99 čet z 2317 člani. Ta župa je po številu čet in članov najmočnejša v državi. Lendavska župa šteje 40 čet in 901 člana. Skupno je v Slovenski krajini 139 čet s 3218 člani. Soboška in lendavska četa že obstojata nad 50 let. Naši gasilci pa ne delujejo samo v delu in reševanju pri požaru, temveč so tudi precej delavni prosvetni delavci.

Smrtna nesreča vsled neprevidnega ravnanja s patrono se je zgodila v Veliki Polani. Pri Ternarjevih se je zgodila velika nesreča. Najmlajši sin Matjašek se je dne 25. jan. igral s patrono, jo nekaj rezal, hotel jo odpreti. Eksplozirala mu je v roki in učinek je bil strašen. Na levi roki mu je odtrgalo 4 prste, na levi strani prsi pa je zadobil kot dlan veliko razmesarjeno rano, da so se videla pljuča. Je sople pri dihanju uhajala skozi rano. Hitro mu je domači duhovnik podelil sv. zakramente, potem so ga spravili v bolnico v M. Soboto, kjer pa je precej izdihnil. Ponesrečen je bil priden šolar, ki je zelo pogostokrat hodil ob delavnikih k maši in obhajilu. Dogodek je pretresel vso občino; vse sočustvuje z ubogo družino, ki je na tako tragičen način zgubila sina. Sestra pokojnega je še le pred par dnevi prišla domov iz Francije, kjer je bila 5 let.

Črensovec. Prosvetno društvo bo imelo na željo članstva v nedeljo dne 9. februarja, popoldne po večernicah, v mali dvorani »Našega doma« izredni občni zbor.

Črensovec. Premeščen je iz Ljutomerja k nam kot kaplan g. Trobina Stanislav. Kaplana, ka-

terege že od otroštva g. Bejeka nismo imeli, zelo potrebujemo in željno pričakujemo. G. Trobina poznamo že iz Ljutomerja kot dobrega prosvetnega delavca in voditelja. — V nedeljo dne 2. februarja je bila poročena v naši cerkvi Sobočan Marija iz Žižkov. Imenovana je bila vrta mladenka in zvesta članica Prosvetnega društva. Za moža si je izbrala Hozjan Ludovika, čevlarskega pomočnika iz Žižkov. Mlademu paru želimo obilo sreče!

Turnišče. Naša narodna osemrazredna šola je izgubila dve dobri učiteljski moči. Premješena sta bila od nas g. Mlakar Franc k Sv. Barbari v Halorah in gđc. Zahnfuchs Julija na šolo na Hotizi.

Nedelica. Posestnik Bakan Štefan je bil na predlog kmetijskega ministra odlikovan z redom sv. Save V. stopnje za zasluge pri pospeševanju kmetijstva. G. Bakanu, ki je naš odličen somišljenik, iskreno čestitamo k visokemu odlikovanju!

Velika Polana. Prosvetno društvo je dne 26. januarja priredilo v šoli gledališko predstavo. Potem so člani pevskega oddelka prav dobro prednašali spevoigro »Mlada Breda«. Prišli so tudi gostje iz Črensovec, Kapce, Gaberja in drugod. Ob koncu je močan moški zbor nad 30 pevcev zapel ob splošnem odobravanju dve umetni in eno narodno pesem. Še enkrat kaj takega!

Velika Polana. Prošlo leto je bilo rojenih 53; umrlo 24 oseb. Od teh so bili 4 stari nad 70, dve osebi nad 80 let. Sv. obhajil je bilo 19.000, en tisoč več, kakor lani. Poročenih je bilo 14 parov. Izseljencev imamo 162, največ v Kanadi in na Francoskem. Za versko življenje skrbijo 4 Marijine družbe, katerih vsaka ima v mesecu svojo nedeljo. Prva nedelja je Marijina, druga ženska, tretja fantovska, četrta dekliška. Otroci Marijinega vrta, v katerem so vsi šolarji, pa so vmes razdeljeni. Tudi pri nas se dogajajo nerednosti, kakor menda povsod. A sodba nekega lista, »da gre Polana rakovo pot«, je pa menda le prenagljena, če ne celo krivična.

Gornja Bistrica. Dne 27. januarja je umrla pri nas Kustec Rozalija, rojena Cigan, žena Kustec Matjaža, posestnika in občinskega odbornika v starosti 62 let. Imenovana je bila poštena žena in spoštovana daleč na okoli. Pokopana je bila dne 28. januarja. Pogrebno svečanost sta opravila čč. gg. župnika Zadravec

drugače se ne vidiva! Strašno je to, Tevž, ti si misliti ne moreš, kako strašno je.«

Nekaj časa sta molčala. Štari se je tresel kakor trepetlika, mladi pa je bil blede ko zid. Tedaj je oče zavpil:

»Tevž, tega vendar nočeš, da pridem v pekel. Kajne da ne, Tevž?!«

»Ne, ne, ne, oče!« je zahripal sin. »Zaradi tega ne smete trpeti, oče!«

»Tedaj boš ti revež, Tevž, tebi ne ostane nič več.«

»Revščina ni najhujše.«

»Najhujše ne, gotovo ne. Hujša je sramota. Zaradi mene je vseeno. Ali da boš ti zaradi mene ob dobro ime, to, to, to me strašno boli.«

Tevž je prijel očeta za roko in rekel prisrčno:

»Pomirite se, oče! Zdej se bova po pameti zmečila. Kaj pravite, kaj bi bilo, ko bi Juriju, krojaču, vse povedala in lepo vse z njim uredila?«

»Nikar, nikar!« se je branil štari. »Se v oči bi mu ne mogel pogledati, kaj šele svoj greh priznati. Saj bi tudi nič ne pomagalo, nič, nič...«

»Jurij je dober. Morda bi se dalo z njim tako napraviti, da bi bilo na vse kraje prav.«

»Tega ne bo mogel, ne bo. Otroka ima: sina financarja z revno plačo in hčer. Že zaradi otrok ne more nič popustiti.«

»Poizkusiti bi mogla.«

»Ne, ne! Prosim te, Tevž. Od sramu bi me bilo

konec, ko bi me Jurij pogledal s svojimi velikimi očmi.«

»Kaj boste potem, oče?«

»Na sodnijo pojdem in jim vse povem. Sodnija bo že napravila, da bo prav.«

»Potem se bo vendar razglasilo in ljudje bodo vse izvedeli.«

»Moj Bog, saj drugače ni mogoče! Da mi le z Jurijem samim ni treba govoriti! To bi mi bilo najstrašnejše.«

Zopet sta umolknila. Tevž je stisnil obrvi in napeto premišljal. Potem je rekel odločno, skoraj osorno:

»Pred sodnike ta reč ne sme priti, oče!«

»Mora, mora,« je stokal štari. »Dovolj sem trpel vse življenje. Na večno ne morem trpeti, na večno ne.«

Sin je nekoliko preudarjal, nato pa spregovoril: »Poslušajte, oče! Nikomur ni treba o tem nič vedeti. Midva sama bova vse uredila.«

»Kako? Kako?«

»Prepisali mi boste domačijo.«

»Seveda tebi. Komu pa? Dekleti sta svoje dobili, vsaka petdeset tisoč. Izplačani sta.«

»Potem vzamem jaz vso stvar nase. Odslej je to moja zadeva. Čujete, oče? Moja! Vi ste je odrešeni.«

»Kaj, ti? Ti? Ti hočeš... Toda Jurij mora priti do svoje pravice.«

valstvo cele Abesinije zahvali Bogu za zadnje velike zmage v severni pokrajini Tigre.

V Abesiniji je padel.

»Koroški Slovenec« poroča iz Žitare vasi na Koroškem: V naši bližnji okolici stanuje slovenska družina Grohar z Goriškega. Lansko leto je zapustil starše in sestre sin France ter se podal nazaj v domovino. Zanj je bil povratek v domovino usoden, moral je v italijansko vojsko in nato v Abesinijo. Pred nekaj dnevi je dobila njegova sestra, ki je poročena v naši fari, uradno poročilo, da je brat France padel v Abesiniji. Torej je moral ubogi fant med prvimi v oženju za domovino, ki tako mačehovsko ravna s Slovenci.